

בסייעתא דשמיא

שיחה לבי

שיחות קודש שזכינו לשמוע מפ"ק של
כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ערש"ק נשא

תשפ"א

•

גליון ו'

יו"ל ע"י מכון 'שיחה לבי'

בישטינא

פתח תקוה ארה"ק

כל הזכויות שמורות
למכון שיח לבי
שע"י מוסדות בישיבת בארה"ק

לתשומת לב! הגיליון יו"ל אחת לשבועיים.

להערות והארות וכן לקבלת הגיליון בדוא"ל
ניתן לפנות לכתובת המערכת
siachlibi@gmail.com

שיחות קודש לפרשת נשא

כל המידות רעות הוא הישות', שהאדם מרגיש עצמו למציאות בפני עצמו, והאמת הוא שאין עוד מלבדו' שאין שום מציאות מבלעדי השי"ת. ומפני הרגשתו זו הוא מאן דאמר' בעל רצונות ותאוות, ומי ידמה לו ומי ישווה לו, וחלילה וחס אם מאן דהוא יעזי פניו לזלזל במציאותו, ועל ידי הרגש זה מתעוררים אצלו כל המידות רעות.

וכשיבוא האדם לתקן מידותיו ישנם שני דרכים, הא' לשבר המידות הרעות, דהיינו להתגבר על כל מידה ומידה בפני עצמה. אך בדרך זו אינו עוקר המידה מן השורש, שכל זמן שהוא 'מציאות', אזי כשישבר מידותיו הרעות עלול הוא להיות גרוע יותר מקודם, שלא די ברוב מעלותיו נוסף עליהן גם מעלה זו שמשבר את מידותיו הרעות. וכמו ששמעתי מפי כ"ק אדמו"ר מטאהש זצוקללה"ה, שאמר 'מי שהוא בעל מידות מגוננות, אם הוא בנוסף לזה הוא למדן גם כן אזי הוא גרוע יותר.'

וע"פ דרך החסידות על האדם לעבוד על שורש כל המידות רעות, לבטל את הרגשת הישות'. כמו שכתב הרה"ק הצמח צדק מליובאוויטש זי"ע (דרך מצוותיך מצות אחדות ה' פרק ג') שכל ענין החסידות הוא לעשות מ'אני' 'אין' ובל"ק 'עש איז ניטא קיין איך', שעל ידי ההתבוננות בגדולתו של הקב"ה ד'כולא קמיה כלא חשיב', וכל העולמות והאדם בכללם בטלים במציאות ממש נגדו, כאשר האדם מתבונן בזה שוב ושוב ומקשר דעתו בחוזק עד שתחדור ידיעה זו בפנימיותו, ואז

כאשר האדם יחשוב על הקב"ה יהיו כל ימיו בשמחה

'נשא את ראש בני גרשון גם הם'. הנה 'נשא את ראש' היינו 'היבן די קאפ' [לרומם את הראש]. ויש לומר על דרך העבודה, דהנה האדם כל ימיו איז ער פארנומען מיט זיך [הוא עסוק עם עצמו], וכל מעייניו הם איך ומה לעשות לעצמו נעים ונחמד יותר ויותר. ותמיד אינו מרוצה שיש לו מנה רוצה מאתיים, ותבל ומלואה אינם מספיקים לו, וכך עוברים עליו כל ימיו בצער ומכאוב.

והעצה לזה הוא שיחדל מלחשוב על עצמו ויתחיל לחשוב מהקב"ה, וכמו שאמר הרה"ק אדמו"ר הזקן בעל התניא זי"ע לאחד מחסידיו שהתאונן אודות מצבו בגשמיות, במקום לחשוב מה אתה רוצה מאת הקב"ה חשוב מה הקב"ה רוצה ממך'. ואז יבין שגם כל מה שכבר נתן לו הקב"ה אין מגיע לו כלל, והכל הוא רק מצד חסדיו הגדולים. ואז ינוח וישקוט ויהיה שמח בחלקו, ובכל מה שיהיה לו יהיה שש ושמח כמוצא שלל רב. וזהו 'נשא את ראש' הייב אויף דיין קאפ' חדל מלחשוב כל היום מעצמך והחל לחשוב מהקב"ה, ועל ידי זה יהיו כל ימיו בשמחה.

ע"י שהאדם יתבונן בגדולת ה'

יתוקנו מידותיו הרעות

עוד יש לומר על דרך הידוע דשורש

דהצדיק הגמור אינו צריך להרבות בתפילות ובקשות בכדי לפעול איזה דבר, כי אם ע"י דיבורו לבד יכול לפעול. וזהו 'כה תברכו את בני ישראל' כיצד הצדיק גמור מברך את ישראל, 'אמור להם' ע"י אמירה בלבד.

ובדומה לזה מבאר הרה"ק הצמח צדק מליובאוויטש זי"ע בספרו הקדוש 'דרך מצוותיך' (מצות ברכת כהנים), שהכהנים על ידי ברכתם את ישראל ממשיכים השפע במהירות גדולה באין מונע ומעכב. ובהקדים ענין הבקשות שאנו מבקשים בכל יום 'רפאנו' ו'ברך עלינו', דהרי בראש השנה כבר נכתב ונחתם דינו של אדם לכל השנה, ובלתי שייך לשנות לכאן או לכאן, ומה יש לו לאדם לבקש עוד בכל יום.

אלא בעת שנחתם דינו של אדם, הוא נחתם על מקור נפשו למעלה, ולא על נפשו שבגוף בעולם הזה הגשמי. וכגון אם נחתם שיושפעו עליו חסדים אזי יהיו אלו חסדים רוחניים להשיג השגות ולהנות מזיו השכינה, שהם צרכי נפשו למעלה. אך בכדי שירדו אלו החסדים למטה עד צרכי נפשו שבגוף שהם עניינים גשמיים, צריכים לירד מהיכל להיכל ירידה אחר ירידה, עד שיתגשמו להיות רפואות וישועות בגשמיות.

וזהו מה שאמרו חז"ל 'אדם נידון בכל יום' (ר"ה טו.) שהאדם נידון כל יום אם ראוי הוא שאלו ההשפעות שנכתבו לו בר"ה ירדו למטה, או שיהיו נשארים למעלה ברוחניות. ולזה אנו מבקשים בכל יום 'רפאנו' ו'ברך עלינו', שירדו אלו החסדים למטה בגשמיות.

ומכיון שירידת השפע למטה הוא ע"י דין הרי הוא מתעכב בכל היכל והיכל, שמעיינים היטב בדינו אם ראוי הוא אם לאו.

יעקור מקרבו את הרגשת ה'ישות' שהיא שורש כל המידות רעות.

וגם אם בפנימיותו עדיין לא נעקר הרגשת עצמותו, מכל מקום מכיון שחושב במחשבתו כן וראשו מונח באמת זו, אזי גם אם בתחילה מתעורר בו כעס או שאר מידות רעות, אחר שעה או שתיים או יום או יומיים, בעת שנזכר שהאמת היא ש'אין עוד מלבדו' ו'אני' 'אין', וממילא אין שום מקום למידה רעה זו, אזי יש לו במה להניח דעתו.

ולזאת צריכים לשנן את דברי הספרים הקדושים ספרי החסידות שוב ושוב הרבה מאד, עד שאותיותיהן יהיו חקוקים במוח, ויהיו כדופקים במחשבה כל היום. וכמו שאמר כ"ק אדמו"ר מטאהש זצוקללה"ה לאחי הגדול הרה"צ ר' חיים ברוך שליט"א, 'וואלסטו געהאט אזוי פוהל דאלער'ס וויפל מאל א טאג איך טראכט 'כולא קמיה כלא חשיב' וואלסטו געווען א גרויסן גביר, דאלער'ס זאג איך אפילו פעני'ס' [אם היו לך דאלאר'ן רבים כמספר הפעמים ביום שאני חושב 'כולא קמיה כלא חשיב' היית עשיר גדול, דאלאר'ן אמרתי אפילו פעני'ס].

וזהו 'נשא את ראש' הייב אויף דיין קאפ', אל תעסוק בשבירת המידות, אלא היה מתבונן במחשבתך בגדולתו של הקב"ה והסר ה'ישות' מקרבך, ועל ידי זה זוכים לתיקון המידות.

צדיק גמור ביכלתו לפעול

ע"י אמירה לבד

'כה תברכו את בני ישראל אמור להם'. זקיה"ק הרבי ר' מרדכי'לע זי"ע פירש,

ובינתיים נזדמן לשם הרה"ק ר' יעקב ישראל מטשערקאס זי"ע, ובעל הבית נתן לו את כל השתים עשרה דירות להתאכסן שמה. ויהי בערב שב"ק והנה רבו הבית אהרן הגיע לביתו בפתע פתאום. בעל הבית היה צריך אכסניא לרבו, אזי אמר להרה"ק מטשערקאס שיפנה ששה דירות עבור רבו הבית אהרן, ולא הסכים באמרו כעת אני בעל הבית ולרבך תחפש אכסניא אחרת.

בליל שב"ק התפלל כל אחד מהצדיקים במנין בפני עצמו, וכן ערכו שולחנם כל אחד בפני עצמו. ובשב"ק בבוקר אמר הרה"ק מטשערקאס לבעל האכסניא שישאל את פי רבו היכן הוא יתפלל היום, מפני שרוצה להיות נוכח בעת תפילתו. הבית אהרן לא היה ניחא לו שיבוא אזי אמר שיתפלל בבית הכנסת בתקווה שלשם לא יבוא. אך הנה הרה"ק מטשערקאס הקדים ובא לבית הכנסת, ואח"כ בא הבית אהרן וניגש לפני העמוד והתחיל 'לעולם יהא אדם' כמנהגו, והרה"ק מטשערקאס עמד מאחוריו.

בעת שהגיע ל'הלל הגדול' הלך הרה"ק מטשערקאס ממקומו ועמד מול הבית אהרן והביט בפניו כל משך זמן האמירה וחזר למקומו. ובעת שהגיע ל'שירת הים' הלך שוב והביט בפניו כל משך זמן האמירה וחזר למקומו.

אחר התפילה נתנו שלום זה לזה, וישאל הרה"ק מטשערקאס את הבית אהרן 'מנין לכם ה'הלל הגדול', ויען הבית אהרן 'כך קיבלתי מאבי מורי, שקיבל מאבי זקני שקיבלו מגן עדן התחתון'. וישאל שוב 'מנין לכם ה'שירה' הזאת' והשיב 'כך קיבלתי מאבי מורי שקיבל מאבי זקני שקיבל מגן עדן העליון'.

אולם בעת שאהרן ובניו הכהנים מברכים את ישראל נמשך השפע למטה מיד ברגע אחד, ש'כהנים זריזים הם'. וכלשון קדשו 'אבל כשנמשכה השפע ע"י אהרן ובניו וכל כהן הנושא את ידיו ומברך את העם אזי היא נמשכת במהירות גדולה מן העולם היותר עליון עד העולם השפל שלנו דרך כל הממוצעים באין מונע ומעכב ואין מעיינים בדין כלל'.

יומא דהילולא דהרה"ק הבית אהרן מקארלין זי"ע

שו"ב בסיון הוא יומא דהילולא של הרה"ק הבית אהרן מקארלין זי"ע. היה בעל מופת גדול והיו אצלו בעל שם'סקע מופתים ממש.

בעת ששחו בפני דו"ז הרה"ק ר' מאיר מפרעמישלאן זי"ע את נפלאותיו של הבית אהרן, נענה ואמר 'א פלא, ער האלט דאך ברתא דמלכא' [אין זה פלא שהרי הוא מחזיק בבת המלך], שהבית אהרן היה חתן רבו המובהק הרה"ק ר' מרדכי מקרעמניץ זי"ע, ועל דרך מה דאיתא בזוה"ק 'מאן דקטיל לחויא יהבין ליה ברתא דמלכא'.

'הלל הגדול' מגן עדן התחתון 'שירת הים' מגן עדן העליון

אחד מחסידיו של הבית אהרן בנה בית חדש, שהיה בית גדול בעל שתים עשרה דירות, וביקש את רבו שיבא לביתו לחנוכת הבית, והסכים והבטיח לו שיבוא. מכיון שהיו אז ימי חורף לא היה יכול לבוא,

על אף היותו אברך צעיר לימים.

חסידים היה להם תשוקה וצימאון לרבותיהם הקדושים

הסידי קארלין היו מזמרים בניגון 'איי סטאלין איי סטאלין', ברוב תשוקה וערגה לרבותיהם הק'. אפילו מי שאינו מחסידי קארלין בודאי יש לו לקנאות קנאה גדולה בחסידים המקושרים ברבותיהם כל כך עד שנכספה וגם כלתה נפשם לחצרות רבותיהם, והלואי שגם הוא יוכל לזמר ברוב ערגה וצימאון לרבו שלו 'איי רבי איי רבי'.

כמו"כ בניגוניו של הרה"ח המרומם ר' יום טוב ערליך זצ"ל, שהיה 'א דורך געווייקטער חסידישער יוד' ומקושר בלב ונפש לרבותיו הקדושים לבית קארלין, אפשר לשמוע איך שעל אף שמספר אודות הרבה צדיקים, אך בעת שהיה מספר אודות הרה"ק הבית אהרן זי"ע שהוא מרביתו, ניכר מאד ה'קרעכץ' מלא ערגה באמרו 'און צום הייליגן בית אהרן'.

יומא דהילולא של הגה"ק בעל ליקוטי מהרי"ח זי"ע

כ"ד בסיון הוא יומא דהילולא של זקני הגה"ק ר' ישראל חיים פריעדמאן זצוקללה"ה אב"ד ראחוב בעל 'ליקוטי מהרי"ח', חותנו של זקיה"ק ר' איתמר זי"ע הי"ד.

היה תלמיד מובהק של הרה"ק ב' ייטב לב' מסיגעט זי"ע, שמינהו לרב ואב"ד בעיר ראחוב שבגלילות סיגעט. בצעירותו נסע לכמה מצדיקי הדור וזכה לקירוב גדול מהם,

נסע אל הרה"ק מצאנו זי"ע, וזכה להסתופף בצל קדשו על חג הפסח תרל"ו ימים ספורים קודם הסתלקותו לשמי מרום. בספרו מתאר גודל מסירות נפשו של הרה"ק מצאנו בשאיבת 'מים שלנו', שאף שהיה חולה מסוכן נסע אל הנהר מחוץ לעיר ושאב בעצמו מים למצות מצוה. בעת שהזכיר עצמו אצל הרה"ק מצאנו בשמו 'ישראל חיים בן מרים', אמר לו הרה"ק 'איך הייס אויך חיים בן מרים' [שמי ג"כ חיים בן מרים].

נסע ג"כ לזקיה"ק הרבי ר' מרדכי'לע זי"ע, וקירבו מאד, ואף שהיה אברך צעיר הושיבו בשולחנו על ידו ממש. הרבי ר' מרדכי'לע אמר לו 'רופטס מיך נישט רבי' [אל תקראו אותי רבי], ומדוע משום מעשה שהיה, ששמע זקיה"ק הרבי ר' ארון ליב זי"ע מפרעמישלאן שהרה"ק העטרת צבי מזידיטשוב זי"ע החל לנהוג באדמורו"ת, ובעת שפגש בו שאל את העטרת צבי ר' הארש איך הער אז איר לאזט זיך רופן רבי' [ר' הירש שומע אני כי אתם קוראים עצמכם רבי], האם שווה זאת אצלכם כמו שיקראו אתכם 'שייגעץ' 'דראפ' 'פושע ישראל', אם כן יכולים אתם להיקרא רבי, והיה העטרת צבי 'אין ולאן ורפיא בידיה'. ועל כן אמר הרבי ר' מרדכי'לע אל תקרא אותי רבי. ולא לכל אחד ובפרט לא לצעיר לימים היה הרר"מ אומר כן.

לימים היה זקני הליקוטי מהרי"ח אומר, שמה טעם ראה הרר"מ לקרבו כל כך, אין זה כי אם שראה ברוח קדשו שעתיד להשתדך עמו. כפי שהיה לימים ששנים מחתניו לוקחי בנותיו היו מצאצאי זקיה"ק הרבי ר' מרדכי'לע, הא' זקיה"ק ר' איתמר זי"ע הי"ד, בנו של זקיה"ק הרבי ר' בערצי

לשבע, שבתו הרבנית לא תיחלש הלילה
מכך, ואמר לו שיכול לומר 'אב הרחמים'
שמבקשים שם 'ויציל נפשותינו מן השעות
הרעות' ולעשות קידוש (ובספרו הק' ליקוטי
מהרי"ח מביא זאת בשם הרה"ק ר' שמעון מיעריסלאב
זי"ע), וכך נהג זקיה"ק ר' איתמר שהיה אומר
'אב הרחמים' ומקדש.

יהי רצון שנשמתו תתעלה למעלה למעלה
ויהא מליץ יושר לנו ולכל ישראל אמן.

זי"ע מסאטמער, שהיה בנו השני של הרר"מ.
והב' הגה"צ רבי ישכר בער אייזיקזאהן
זצוקללה"ה אב"ד פאלייען רוסקווע, בנו של
הרה"ק ר' שלמה אייזיקזאהן מראמאן זי"ע
חתן דו"ז הרה"ק ר' מאיר מקרעטשניף זי"ע
בנו השלישי של הרר"מ.

אחר נישואי זקיה"ק ר' איתמר עם בתו
זקנתי הרבנית הצדיקת אסתר ע"ה הי"ד,
ביקש הליקוטי מהרי"ח מחתנו שלא ימתין
בשבתות החורף מלעשות קידוש בין שש

